

HỒI 55

BÊN NGOÀI CỬA ĐỘNG

Lúc Chu Thất Thất tỉnh dậy thì nghe toàn thân mềm nhũn, cử động gàn như

vô lực.

Thứ thuốc mê quả là lợi hại.

Ánh sáng lò mờ của ngọn đèn, nhưng vì có lẽ nhắm mắt quá lâu làm cho nàng

chóa mắt...

Nàng bỗng giật mình khi nhớ những việc đã qua, nàng lật đật đưa bàn tay sờ xem

quần áo.

Rất may, quần áo vẫn y nguyên. Chuyện nàng kinh khiếp nhất vẫn chưa phát sinh, vật cao quý nhất trong đời con gái vẫn chưa mất mát.

Hắn, Vương Lâm Hoa, tuy là tên rất ác, là tên đáng hận nhưng hắn chưa hoàn toàn biến thành thú tính, hắn chưa làm nhục nàng khi nàng bị hôn mê.

Nhưng thực ra, trừ những kẻ đã vì nhục dục làm cho gàn thành điên loạn, chứ

không một người đàn ông nào tìm được hứng thú khi người đàn bà ngất lịm.

Chu Thất Thất thở phào...

Nhưng chưa kịp mừng cho mình chưa bị hại, nàng đã phải lo đến người khác.

Nàng nhớ đến sự việc đã qua, nhớ đến mình vô ý bị mắc bẫy, nàng hốt hoảng kêu lên:

- Trâm Lăng... Trâm Lăng...

Nhưng nàng không thấy Trâm Lăng, chỉ thấy Hùng Miêu Nhi...

Chu Thất Thất nhận ra đây là một gian phòng giống như một cái hầm, không cửa

lớn mà cũng không cửa sổ, Hùng Miêu Nhi thì như con mèo co rút trong một góc phòng

bất động.

Chu Thất Thất lóp ngóp bò dậy nắm vai Hùng Miêu Nhi lay mạnh.

Hùng Miêu Nhi nhếch môi như đang nhai thức ăn và nhừa nhựa:

- Ngon... Ngon quá...

Chu Thất Thất tức tối gắt:

- Chết bầm, ăn cái quái gì mà ngon, dậy dậy...

Nàng nắm cằm Hùng Miêu Nhi lắc qua lắc lại, nhưng hắn cũng cứ nhai nhai

Chu Thất Thất giận quá xáng cho gã hai tát...

Bị hai tát tai nảy lửa, Hùng Miêu Nhi mở mắt bùng ngơ ngơ

Chu Thất Thất rít lên:

- Aên... ăn, ăn cho chết hả?

Hùng Miêu Nhi vỗ vỗ đầu hai ba cái, mắt dòm dao láo liêng:

- Ở đâu vậy? Sao mình lại tới đây?

Chu Thất Thất cau có:

- Tôi bị thiếp đi làm sao biết được?

Hùng Miêu Nhi vụt trừng trừng mắt:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng đâu rồi?

Chu Thất Thất lại gắt:

- Tôi đang hỏi anh nè. Trầm Lãng đâu? Hai người...

Như chợt nhớ ra tất cả, Hùng Miêu Nhi vụt kêu lên:

- A... lúc tôi ngã thì Trầm Lãng hãy còn đứng mà... mà Vương Lâm Hoa thì đang... à, hấn đếm, hấn bảo bảy bước là té

Chu Thất Thất hoảng hốt:

- Gặp Vương Lâm Hoa à?

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Nhưng lúc đó thì tôi đi hết nổi rồi.

Chu Thất Thất hỏi:

- Còn Trầm Lãng?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Thì hấn cũng như tôi.

Y như một búa bổ vào đầu, Chu Thất Thất đấm ngực la lên:

- Thôi... như vậy mình đã lọt vào tay Vương Lâm Hoa cả rồi.

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Chắc là thế.

Chu Thất Thất nói:

- Thế còn Trầm Lãng? Hay là hắn thoát được rồi?

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu:

- Rất có thể... ai thì không được chứ Trầm Lãng thì có thể. Hắn có nhiều cách

lắm

Chu Thất Thất có vẻ hy vọng:

- Nhất định hắn sẽ có cách cứu mình.

Hùng Miêu Nhi thì lại càng tin tưởng hơn:

- Tự nhiên, tự nhiên... hắn sẽ cứu mình. Vương Lâm Hoa không sợ một ai nhưng

gặp Trầm Lãng thì y như là chuột gặp mèo...

Rồi như thích chí, Hùng Miêu Nhi cười ha hả

Nhưng, giọng cười tuy có lớn, vẫn không dấu được vẻ gượng

Chu Thất Thất nhìn sững một hồi rồi vụt chồm tới giật mạnh áo Hùng Miêu Nhi.

- Anh dối tôi... anh dối tôi... biết rõ là Trầm Lãng không thoát khỏi

Hùng Miêu Nhi cười gượng:

- Sao lại không thoát được... Nếu không thì tại sao hắn không có ở đây?

Chu Thất Thất run giọng:

- Là vì... là vì Vương Lâm Hoa giết hắn rồi.

Nàng vụt khóc rống lên và dang tay đâm vào ngực:

- Chết rồi... Chết rồi... Trầm Lãng bị Vương Lâm Hoa giết rồi.

Hùng Miêu Nhi hoảng hốt kêu lên:

- Không... không... không có thể.

Chu Thất Thất khóc lớn:

- Nhất định là chết... chết rồi... lọt vào tay Vương Lâm Hoa là chết rồi... Vương

Lâm Hoa thù Trầm Lãng lắm... chết rồi... Phải không? phải không?

Nàng vừa gào vừa nắm vai Hùng Miêu Nhi dặt tới dặt lui

Hùng Miêu Nhi cũng hoảng hồn đâm ra dờ dẩn, mặc cho Chu Thất Thất lay như

thế nào thì lay, hấn cứ lơ lơ láo láo, nước mắt cứ trào ra mà không nói được tiếng nào

Hùng Miêu Nhi cũng bắt đầu lo sợ cho Trầm Lăng đã bị hại vào tay của Vương

Lân Hoa rồi

Trong lúc bấn loạn, cái hoảng hốt của người thường lây sang người khác

Chu Thất Thất lại khóc lớn:

- Trời ơi... đã bao nhiêu khổ cực đến gần chết mới gặp lại... bây giờ... lại bị người ta giết chết... trời ơi là trời.

Hùng Miêu Nhi vụt thở hắt một hơi:

- Đùng có kêu trời mà cũng đùng có trách ai cả.

Câu nói của Hùng Miêu Nhi rất nhỏ, y như nói cho chính mình nghe, thế nhưng

Chu Thất Thất lại nghe như một tiếng nổ lớn, nghe y như ngọn dao đâm thủng vào tim

mình... Nàng run rẩy buông xuôi hai tay, và nín luôn không khóc nữa... đôi mắt nàng

lờ dờ và nhìn vào khoảng trống không, miệng nàng thì thầm:

- Phải rồi... không trách trời... không trách ai cả... chỉ tại tôi... tại tôi

Hùng Miêu Nhi ngó sững vào mặt nàng và lặng lẽ

Chu Thất Thất lại la lên:

- Chính tôi giết chàng... chính tôi giết chàng

Nàng y như đã phát điên, nàng cứ lặp bập lại một câu, khi lớn khi nhỏ khi mau

khi chậm

Hùng Miêu Nhi chợt như cảm thấy Chu Thất Thất đã điên thật, hấn lo sợ kêu lên:

- Thất Thất, cô... cô làm gì vậy?

Nhưng không nghe thấy Chu Thất Thất cứ làm bầm:

- Tôi... chính tôi... tôi đã giết chàng... tôi đã giết chàng

Nàng chậm chậm đứng lên, dưới ánh sáng bập bùng của ngọn đèn nhỏ trong

phòng tối, vẻ mặt nàng quả là lơ đãng và không biết ở trong mình nàng hay ở trong xó tối

trong phòng, nàng nhặt được một ngọn chủy thủ, nàng nắm chặt trong tay và cất giọng

cười ròn gáy:

- Tôi giết chàng... tôi đã giết chàng

Nàng vụt trở ngọn chủy thủ đâm thọc vào vai

Hùng Miêu Nhi hốt hãi:

- Thất Thất... Làm gì vậy... Thất Thất...

Như không còn nghe thấy gì nữa, Chu Thất Thất cười nhỏ nhỏ, máu rịn ra ướt dài

trên ngực áo, miệng nàng cứ lầm thảm:

- Tôi giết chàng... tôi đã giết chàng

Ngọn chủy thủ lại đâm ngược lại lần nữa

Hùng Miêu Nhi hoảng hồn, nhưng vì bị uống quá nhiều nên không đứng dậy nổi,

cứ chống tay xiên xiên, la lớn lên:

- Thất Thất, đừng có đâm nữa... đừng có đâm nữa

Thình lình, ngay lúc đó, vách tường phía sau vụt nứt ra, một cánh cửa bí mật đã

mở, một bóng người lao tới chụp tay Chu Thất Thất

Vương Lâm Hoa.

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng đứng dậy, nhưng đầu vẫn nặng như treo đá

Ngọn chủy thủ rơi xuống đất khua một tiếng khô khan. Chu Thất Thất vẫn lơ lơ

láo lếu, mặt cho gã gỡ tay và đỡ lấy thân nàng, nàng cũng không có một cử chỉ nào

phản kháng.

Vương Lâm Hoa nói Hùng Miêu Nhi mỉm cười:

- Các hạ ngủ ngon chứ?

Hùng Miêu Nhi quắc mắt quát:

- Ác tặc, buông nàng ra, ta không cho phép ngươi đụng đến nàng.

Vương Lâm Hoa cười:

- Vâng, tôi xin tuân mạng. Tại hạ không dám đụng đến nàng, tại hạ chỉ ôm nàng

thôi...

Hắn nói là làm. Hắn bỗng xốc Chu Thất Thất bổng lên

Hùng Miêu Nhi giận run, đôi mắt trợn gằn như rách khốe...

Nhưng đứng lên không vững, thì làm gì hắn được?

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Các hạ nhìn tôi chi thế? Giận à? Đừng giận chứ.

Hắn vuốt má Chu Thất Thất và cười cười nói tiếp:

- Đừng có giận tôi, các người nên giận Trầm Lãng mới phải... Các người lo cho

hắn, nhưng hắn có lo cho các người đâu.

Hùng Miêu Nhi buột miệng kêu lên:

- Hắn... hắn chưa chết?

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Làm sao lại chết.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Hắn ở đâu?

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Hắn tuy chưa chết, nhưng bây giờ các người thấy hắn thì e các người tức chết

đấy.

Hùng Miêu Nhi quát lớn:

- Ác tặc, đừng kiếm chuyện...

Vương Lâm Hoa nói:

- Không tin à? Được, tại hạ sẽ đưa đi xem chơi.

Hắn vỗ tay:

- Bây đâu, hãy đỡ Hùng đại hiệp đây.

Hai cô gái ăn mặc cực kỳ diêm dúa chạy vào đỡ lấy Hùng Miêu Nhi và cười khúc

khích:

- Ái cha, nặng quá.

Một cô gái khác nói:

- Vậy mới là... đại hán chứ.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Có thích đại hán ấy không? Thích thì hun hấn đi, hun mạnh mạnh, nhớ đừng

cấn sứt mũi hấn nghe.

Hùng Miêu Nhi bị hai cô gái vừa lời vừa hun, khi ra khỏi hầm là mặt mũi hấn đã

bê bết son phấn...

Hấn vừa giận vừa tức cười, nhưng cũng đành để cho chúng làm gì thì làm chứ

chẳng biết làm sao...

Chu Thất Thất cũng bị Vương Lâm Hoa dìu ra, nàng nghe tin tức về Trầm Lãng,

nàng không phản kháng gì cả cứ để cho Vương Lâm Hoa dìu đi...

Lần khỏi hầm là gặp một gian nhà nhỏ, gian nhà trống trơn không giường không

ghế, trên tường có gắn bốn cái đầu người bằng cây nho nhỏ...

Vương Lâm Hoa cười:

- Thấy bốn cái đầu người bằng cây ấy không? Nắm nó mà xoay các người sẽ thấy

bốn cái lỗ hồng, dòm ra sẽ thấy Trầm Lãng, hà hà... Trầm Lãng...

Giọng cười của hấn nhỏ nhỏ bình thường, nhưng Hùng Miêu Nhi cảm thấy ghét

cay ghét đắng...

Vương Lâm Hoa lại cười cười nói tiếp:

- Cứ thông thả mà xem, Trầm Lãng không thấy các người đâu mà ngại, vì phía

vách ngoài này vẽ hình người, bốn cái lỗ này là bốn con mắt, các người dán mắt vào

thì hai hình vẽ bên ngoài trông linh động lắm, chỉ tiếc các người không nhìn thấy

được...

Hùng Miêu Nhi trề môi:

- Loại phòng này là Xuân Cung chứ có gì đâu mà lạ.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Giỏi, Hùng huynh quả là thông minh. Vừa thấy là biết Xuân Cung nhưng đồ biết

Trầm Lãng đang làm gì trong Xuân cung ấy?

Chu Thất Thất giật run, nàng vùng phóng lại...

Nhưng Vương Lâm Hoa đã nắm nàng, Chu Thất Thất rít lên:

- Người... người muốn ta xem...

Vương Lâm Hoa cười:

- Tự nhiên là nên xem, nhưng mà khoan...

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Người còn muốn gì?

Vương Lâm Hoa cười:

- Trầm huynh bây giờ đang thư thái lắm, các vị không nên làm kinh động...

Tôi vì

sự cần yên tĩnh của Trầm huynh nên phải đắc tội...

Hắn không nói hết, tay hắn đã lẹ như cắt diêm nhanh vào á huyết của Chu Thất Thất

Thất và Hùng Miêu Nhi...

Không để ý đến tia mắt giận dữ của hai người, Vương Lâm Hoa thư thả vặn mấy

cái đầu cây, quả nhiên trên tường lộ ra bốn cái lỗ nhỏ vừa vặn đôi mắt...

Hắn quay lại cười:

- Hai vị cứ tự nhiên xem, có tức chết cũng đừng phiền đến tại hạ nhé.

Hắn cười cười tránh dang ra, Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất đặt đôi mắt vào lỗ

vách...

Bên ngoài, một gian phòng trần thiết tuy không có gì sang trọng, nhưng cách sắp

đặt thật là thoải mái, Trầm Lãng mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa đang ngồi dựa nghiêng

nghiêng trên chiếc trường kỷ bọc nệm, tay nâng chén rượu trong dáng sắc cực kỳ thư

thái...

Bên cạnh Trầm Lãng, một cô gái mặc áo lụa thật mỏng bó sát da đang cầm bầu

rượu rót vào chén Trầm Lãng, mặt cô gái nghiêng nghiêng môi nàng nở nụ cười lơ lả

Chu Thất Thất cắn môi rướm máu, Hùng Miêu Nhi nghiêng răng kèn kẹt

Trong lúc hai người lo sợ cho Trầm Lãng, đến nỗi Chu Thất Thất chút nữa đã

quyên sinh, thì Trầm Lãng lại ở đây thong dong uống rượu

Hai người khẽ liếc nhau, họ tức lắm nhưng không nói được vì đã bị điễm huyết,

giá mà nói được có lẽ họ sẽ mắng Trầm Lãng như tát nước.

Chu Thất Thất nghĩ rằng Trầm Lãng là con quỷ háo sắc. Hùng Miêu Nhi cho rằng

Trầm Lãng là con ma rượu, nhưng cho dù nghĩ bằng cách nào cả hai cùng có một kết

luận là Trầm Lãng chỉ biết lo hưởng thụ cho sung sướng thân mình chứ không lo nghĩ

đến sự an nguy của bạn

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất cũng giống như nhau, họ chỉ biết giận chứ không bao giờ chịu suy nghĩ thêm gì khác

Càng giận càng tức thì lại càng dòm xem, và càng dòm xem chừng nào lại càng

tức giận thêm chừng ấy

Bên trong, cô gái vẫn tiếp tục rót, Trầm Lãng vẫn tiếp tục uống

Cô gái rót xem chừng như đã mỏi tay, Trầm Lãng vẫn tự nhiên chưa thấy đáng

ngà ngà

Cô gái thở ra:

- Trầm công tử tử lượng quả cao.

Trầm Lãng cười gằn lại:

- Sao?

Cô gái nói:

- Tôi không hiểu tử lượng của công tử luyện được bằng cách nào.

Trầm Lãng cười:

- Bởi vì người ta luôn luôn muốn làm cho tôi say, cho nên tửu lượng tôi như thế.

Cô gái cười khúc khích:

- Một cô gái trẻ đẹp, người ta mới muốn phục rượu cho say, chứ công tử là đàn

ông thì ai phục rượu làm chi?

Trầm Lăng cười lớn:

- Một cô gái trẻ đẹp, có cái nguy hiểm là dễ bị người rắp tâm phục rượu, nhưng

một khi mà những cô gái đẹp đó rót rượu cho đàn ông thì lại càng nguy hiểm hơn nữa.

Cô gái cũng cười:

- Câu nói ấy đúng quá, một người đàn ông trước mặt một cô gái đẹp thì quá khó

mà từ chối rượu.

Trầm Lăng gật gù:

- Vì lẽ ấy cho nên cứ rượu tới ly là tôi phải cạn chứ có bao giờ cự tuyệt.

Đôi mắt, vành môi của cô gái nghiêng nghiêng về Trầm Lăng một cách thật là

lả lơi:

- Chỉ có điều rất tiếc là muốn cho công tử say là một việc không phải dễ

Trầm Lăng hỏi lại:

- Như vậy thì làm cho cô say có lẽ dễ hơn?

Cô gái cắn môi cười nụ:

- Có một số cô gái say nhưng cũng giống như không say, và ngược lại có số tuy

không uống được một giọt rượu nhưng lại cứ say khướt như thường...

Trầm Lăng cười:

- Hay, câu nói đó khá hay, chuyện của những cô gái thì có những cô gái mới hiểu

rõ hơn ai hết. Nhưng chẳng hay cô thuộc về loại nào?

Đôi mắt cô gái liếc Trầm Lăng y như muốn nhỏ ra thành nước, nàng cười và nói

qua hơi thở nhẹ:

- Tôi ấy à? Tôi thì còn phải xem đối tượng là một người đàn ông như thế nào... Có

lúc tôi say mà cũng như không, có lúc tôi không nghe hơi rượu nhưng lại rất đê mê tẩn

mẩn... như bữa nay chẳng hạn

Chu Thất Thất nghiêng rặng, hơi thở nàng dồn dập như muốn phát điên...

Cô gái bên ngoài căn môi, bên trong Chu Thất Thất cũng cắn môi, nhưng kẻ

ngoài cắn môi vì đang nghe lòng rào rạt xuân tình, còn kẻ bên trong cắn môi vì lửa

ghen đang đốt cháy tâm can...

Kẻ bên ngoài đôi mắt long lanh tràn tình, kẻ bên trong đôi mắt cũng long lanh...

ngấn lệ...

Quả là một đôi mắt lẳng lơ, Chu Thất Thất tức vì không ra được để chính tay nàng móc đôi mắt... mắt dạy ấy.

Vóc thân dẻo quặt của cô gái sà lền lền vào lòng Trầm Lãng

Chu Thất Thất hất ngược mớ tóc lòa xòa trước trán, như cố làm cho đôi mắt được

sáng thêm, toàn thân nàng lay bầy như dán dính vào vách... Nàng nghe mặt nóng

bùng bùng nhưng tay chân vùng lạnh ngắt

Cô gái ngả hẳn vào lòng Trầm Lãng, mà Trầm Lãng là một con người... con người

không có lương tâm, hẳn vẫn cứ cười

Chu Thất Thất cắn môi nhắm mắt, nhưng rồi lại mở ra... mắt nàng xôn lăm rôi,

nhưng không mở ra không được.

Rất may, giữa lúc nàng chực phát điên thì có cứu tinh...

Tiếng ngọc khua lên, một giọng người tiếp theo còn trong hơn tiếng ngọc và mùi

hương, mùi hương như lan như huệ, nhưng hơn lan hơn huệ vì mùi hương ấy của con

người... Mùi vị và âm thanh đó báo trước một giai nhân xuất hiện...

Chưa kịp mừng thì Chu Thất Thất lại run lên, khi tưởng tượng đến con người mang

theo âm thanh và mùi vị ấy...

Một cô gái ngã nơi mình Trầm Lãng, làm cho nàng phát điên rồi, thêm một giai

nhân nữa thì có lẽ nàng chết mất.

Nhưng người con gái trong lòng Trầm Lãng vụt nhảy đứng lên ben bét ra xa y như

con chuột đánh hơi con mèo... và một người xuất hiện:

Phải nói là một nàng tiên mới đúng...

Nàng mặc gì? đầu tóc cài ra sao? Theo sau nàng là ai? Điều đó Chu Thất Thất

không thấy, Hùng Miêu Nhi cũng không thấy.

Mắt của họ đã bị dáng cách của nàng tiên ấy hút mất.

Nàng tiên có vẻ đẹp mê hồn ấy là Vương phu nhân, là mẹ của Vương Lâm Hoa...

Trầm Lãng vẫn ngồi dựa nghiêng nghiêng chứ không đứng dậy, hấn chỉ khẽ vòng

tay mỉm cười:

- Vương phu nhân

Wương phu nhân cũng mỉm cười đáp lễ:

- Trầm công tử

Y như bằng hữu lâu ngày không gặp, bộc lộ bằng ánh mắt nụ cười, mà cũng y

như hai người mới tiếp kiến lần đầu vì vẻ khách sáo trong thái độ.

Wương phu nhân cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Trầm Lãng.

Hai người ngồi cạnh nhau ở một khoảng cách khá xa.

Chu Thất Thất thở phào nhẹ nhõm...

Cô gái khi này vẫn rót rượu cho Trầm Lãng, nhưng bây giờ thì sắc diện và cử chỉ

của nàng hết sức là nghiêm chỉnh, lễ phép...

Trầm Lãng thì vẫn bưng chén nhưng miệng thì lại nói:

- Không dám, không dám.

Wương phu nhân cười:

- Trầm công tử giữ lễ làm gì với Nhiễm Hương

Trầm Lăng nhúng mắt:

- Nhiễm Hương... À, tên thật là đẹp... Quả đúng như là chi lan nghi thất, đã thường gằn gủi một tiên tử nhân gian như Vương phu nhân, thảo nào mà nàng chẳng

Nhiễm lấy Hương.

Vương phu nhân cười:

- Trầm công tử quả là người giỏi về lý luận.

Nụ cười của bà ta thật tươi mà thái độ thì lại hết sức là trang trọng, nụ cười mê

hồn lạc phách làm cho ai cũng muốn gằn, thế nhưng bằng cách trang nghiêm lại dễ

làm cho người khép nép...

Bà ta lại mỉm cười, nụ cười mang theo ý nghĩa rất sâu:

- Nhưng cái con a đầu Nhiễm Hương thật cũng làm cho người... Trầm công tử, có

phải thế không?

Câu không chủ đề, nhưng Trầm Lăng vẫn cười và trả lời mau:

- Kề cận bên mình phụng thì đâu lại là gà... Chỉ có điều khi Nhiễm Hương cầm

bầu rót rượu tôi cảm thấy hơi sờ sợ.

Vương phu nhân hỏi:

- Nhiễm Hương, vừa rồi ngươi phục rượu Trầm công tử đấy à?

Nhiễm Hương cúi đầu vờ vờ tà áo, làm thinh...

Vương phu nhân liếc lại cau mày:

- Nhiễm Hương, ngươi thừa biết ta sẽ cùng Trầm công tử gặp đại sự, sao ngươi lại

dán phục rượu Trầm công tử thế? Nếu quả Trầm công tử say thật thì ngươi liệu làm sao.

Nhiễm Hương vẫn cúi mặt ...

Trầm Lăng nhúng mắt:

- Rõ ràng phu nhân bảo nàng làm thế, mà sao phu nhân lại mắng nàng?

Vương phu nhân bình thản mỉm cười:

- Thế à?

Trầm Lãng cười:

- Nhưng nếu tại hạ có say, có lẽ nói chuyện sẽ hay hơn.

Vương phu nhân hỏi:

- Tại sao?

Trầm Lãng cười lớn:

- Tại vì tại hạ sẽ nói lời thật lòng, mà lời nói thật lòng thì hay mất lòng người nghe.

Vương phu nhân mỉm cười đáp:

- Trầm công tử quả là thông minh. Tôi muốn nhờ công tử một chuyện.

Trầm Lãng cười lớn:

- Nhưng, Vương công tử cũng là bậc kỳ tài trong thiên hạ, đâu có kém tại hạ?

Huống chi còn có Vương phu nhân? Phu nhân định dùng tại hạ làm chuyện chi? Những

chuyện tại hạ làm được thì Vương công tử cũng đều làm được.

Vương phu nhân cười:

- Lân Hoa thật cũng có chút thông minh, nhưng làm sao lại có thể so sánh với

công tử trong muôn một. Phương chi, chuyện này, hẳn lại không thể làm, càng không

thể làm được.

Trầm Lãng hỏi:

- Chuyện chi?

Vương phu nhân hỏi lại:

- Tài năng của Khoái Lạc Vương có lẽ công tử biết chứ?

Trầm Lãng gật gù:

- Cũng có nghe đôi chút.

Vương phu nhân thở ra:

- Người ấy chẳng những gian xảo như hồ ly, ác độc như sài lang, mà võ công

còn mạnh như hùm, đối phó với con người như thế, trí lực đều nan địch.

Trầm Lãng hỏi:

- Đã thế thì phu nhân bảo tại hạ phải làm sao?

Vương phu nhân cười:

- Trong thiên hạ cho dù tài giỏi đến đâu, không ai tránh khỏi một vài nhược điểm,

Khoái Lạc Vương là người, cũng không thể thoát ra ngoài lệ đó. Chúng ta muốn thắng

hắn thì cũng phải biết nhắm vào...

Trầm Lăng cười:

- Hắn cũng có nhược điểm à?

Vương phu nhân chận nói:

- Hắn có hai nhược điểm, một là xem tài như mạng, hai là ưa người nịnh bợ

tâng bốc, cho nên không một người tài trí đến mà có thể bị hắn gạt bỏ cả.

Trầm Lăng cười:

- Đúng lắm, vì thế nên dưới trướng hắn luôn luôn có nhiều thực khách.

Vương phu nhân nói:

- Sự thật là thế... Nhưng thực khách thủ hạ của hắn tuy nhiều, song không có một

người nào chân chính và hào kiệt cả... Không có được một người nào như công tử cả.

Trầm Lăng cười:

- Phu nhân muốn tại hạ đến làm thực khách dưới trướng hắn à?

Vương phu nhân mỉm cười:

- Làm như thế tuy có giảm giá trị con người của công tử, tuy nhiên, nếu chúng ta

muốn làm nên đại sự, vì muốn đạt cho kỳ được mục đích thì cũng không thể không

dùng thủ đoạn... Công tử thấy thế có phải không?

Trầm Lăng cười lớn:

- Thì ra phu nhân muốn tại hạ đi làm gian tế bên cạnh Khoái Lạc Vương, nhưng

theo tại hạ thấy thì chuyện như thế mà nếu để Vương công tử đi làm thì có lẽ hơn tại hạ

nhiều.

Vương phu nhân cười:

- Chuyện này Lâm Hoa không thể làm được.

Trầm Lăng hỏi:

- Tại sao?

Vương phu nhân ngập ngừng:

- Bởi vì... bởi vì...

Trầm Lăng cười chận:

- Bởi vì chuyện quá nguy hiểm?

Vương phu nhân thở ra:

- Công tử nói thế thì rõ ràng đã hiểu lầm lòng thành khẩn của tôi... tại sao tôi lại

muôn công tử đi vào hiểm địa? Nếu quả thật thế thì tôi thà để Lâm Hoa làm chứ không

để cho công tử làm đâu?

Trầm Lăng nhúnng mắt:

- Thế à?

Vương phu nhân nói:

- Chuyện này thì thật Lâm Hoa cũng có thể làm được, cơ trí của nó tuy không bằng công tử, nhưng nó cũng có thể cố gắng, chỉ hiểm vì nó cũng có một nhược

điểm...

Trầm Lăng hỏi:

- Sao gọi là nhược điểm?

Vương phu nhân nói:

- Nhược điểm đó là Khoái Lạc Vương nhận biết nó.

Trầm Lăng cau mặt:

- Nhận biết? Tại sao lại biết?

Vương phu nhân hỏi:

- Nguyên nhân đó công tử có thể không hỏi được chăng?

Trầm ngâm một lúc, Trầm Lăng nói:

- Nhưng thuật dị dung của Vương công tử là có một không hai trong thiên hạ...

Vương phu nhân chận nói:

- Quả thật là Lâm Hoa cũng có chút tài đó... Nhưng xin hỏi trâm công tử, nếu sau

khi Vương Lâm Hoa đã dị dung rồi cùng ở chung với công tử suốt ngày, công tử có nhận

ra được chăng?

Trâm Lăng cười:

- Nghĩa là phu nhân sợ Khoái Lạc Vương khám phá?

Vương phu nhân gật đầu:

- Vì lẽ đó mà Lâm Hoa không làm được... Và nếu không có công tử thì thật khó có

người thay thế nó...

Trâm Lăng cười:

- Nhưng môn hạ Khoái Lạc Vương có người lại biết mặt tại hạ.

Vương phu nhân hỏi:

- Ai?

Trâm Lăng nói:

- Kim Vô Vọng.

Vương phu nhân cười:

- Là bạn thâm giao thì làm sao Kim Vô Vọng lại có thể phá chuyện Trâm công tử?

Trâm Lăng gật gù:

- Thì ra phu nhân cũng biết nhiều việc... Nhưng...

Vương phu nhân hỏi:

- Còn có người khác nữa, phải chăng?

Trâm Lăng nói:

- Quả thế, hãy còn Tửu Bá Hàn Linh và Sắc Bá Giang Tả Tư Đồ.

Vương phu nhân mỉm cười:

- Hai người ấy vĩnh viễn không gặp mặt Khoái Lạc Vương.

Trâm Lăng nhúng mắt:

- Nghĩa là họ cũng như tại hạ, cũng lọt vào tay phu nhân.

Vương phu nhân cười:

- Nhưng công tử là thượng khách, còn bọn họ là tù nhân.

Trầm Lăng bật cười:

- Nhưng tại hạ còn khó hiểu.

Vương phu nhân hỏi:

- Công tử mà lại có chuyện khó hiểu?

Trầm Lăng nói;

- Phu nhân đã thừa biết Khoái Lạc Vương là kẻ địch của tại hạ, và tại hạ cũng có

ý định hành động đối phó hẳn, thế thì cho dù phu nhân không nói, tại hạ vẫn làm.

Điều đó phu nhân rõ lắm chứ?

Vương phu nhân gật đầu:

- Có, điều đó tôi có biết.

Trầm Lăng nói:

- Đã thế thì phu nhân cần chi phải phí hao tâm lực để làm cho tại hạ nghe theo

phu nhân? Như thế thì việc làm đã hơi dư chẳng?

Vương phu nhân cười:

- Không, bởi vì phương pháp đối phó với Khoái Lạc Vương có khác.

Trầm Lăng hỏi:

- Sao lại khác?

Vương phu nhân nói:

- Nếu tôi không mời công tử đến đây để cùng nhau lập nên minh ước, thì khi có

cơ hội công tử nhất định sẽ đặt Khoái Lạc Vương vào tử địa, có phải thế không?

Trầm Lăng gật đầu:

- Tự nhiên là thế. Phu nhân thì khác đi à?

Vương phu nhân nói:

- Tôi thì không phải với mục đích đưa hẳn vào chỗ chết....

Tia mắt nụ cười tươi như hoa nở của Vương phu nhân vụt tắt ngang như chớp

cho một sắc diện lạnh băng băng... Bà ta nhìn vào khoảng trống xa vời và nói thật

chậm như từng tiếng mõ:

- Tôi muốn hấn sống, tôi muốn cho hấn trợ mắt chứng kiến sự nghiệp của hấn bị

hủy diệt... tôi muốn cho hấn sống để chịu đựng

Và bà ta vụt đập tay lên bàn thật mạnh:

- Tôi muốn hấn phải chịu đựng trong tình trạng dở sống dở chết. Hấn không thể

chết một cách dễ dàng... Hấn phải sống mà chịu đựng... Đâu có thể cho hấn phương

tiện dễ quá như thế.

Nụ cười của Vương phu nhân tắt mắt là không khí thoải mái trong phòng cũng tắt

theo luôn... Bây giờ nơi đây chỉ còn thù hận, một sự thù hận rùng rợn hơn là chết

chóc...

Trầm Lăng chột hơi sững sốt

Bà ta và Khoái Lạc Vương có thù sâu gì như thế?

Thù hận thâm xương nhập cốt ấy do đâu mà có?

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, nụ cười tươi cổ hữu mới trở lại nơi gương mặt

tuyệt trần của người thiếu phụ. Bà ta chúm chím cười:

- Bây giờ thì Trầm công tử đã rõ cả rồi chứ?

Trầm Lăng nói:

- Nếu không rõ thì quá ngu đi sao.

Vương phu nhân nói:

- Nếu tôi có được một người như Trầm công tử bên cạnh Khoái Lạc Vương thì

nhất cử nhất động của hấn sẽ không làm sao qua mắt tôi được...

Trầm Lăng nói tiếp theo:

- Và bất cứ một chuyện nào của hấn cũng bị chặn ngay từ trong trứng nước cho

dù có thủ đoạn bằng trời, hấn cũng sẽ không bao giờ được thành công?

Vương phu nhân gạt đầu thật đẹp:

- Đúng như thế.

Trầm Lãng cười:

- Có một đối thủ như Vương phu nhân, cuộc đời của Khoái Lạc Vương kể như tàn.

Vương phu nhân cười:

- Nhưng phải được sự thỏa thuận của Trầm công tử thì mới nên việc.

Tia mắt thu của bà ta lại chiếu thẳng vào mặt Trầm Lãng và giọng bà ta thật dịu:

- Không biết công tử có bằng lòng chăng?

Trầm Lãng mỉm cười vặn lại:

- Tại hạ cũng có thể không bằng lòng được nữa sao?

Vương phu nhân nói:

- Chỉ e rằng không nên như thế.

Trầm Lãng cười lớn:

- Không nên không bằng lòng, nghĩa là chỉ có một con đường... bằng lòng.

Vương phu nhân nâng chén mỉm cười:

- Đa tạ công tử, xin cho tiện thiếp kính công tử một chén để gọi là chúc trước sự

thành công của chúng ta.

Hai người cùng ngó nhau cười...

Giọng cười của Vương phu nhân như ngọc khua mật rót... giọng cười của Trầm

Lãng cười mở hả hê...

Nhưng người nghe? Hùng Miêu Nhi cảm thấy giọng cười của họ như dồn hơi cao

hắn vỡ bụng, hắn tức tối nghiêng răng: “Không ngờ tên Trầm Lãng lại yếu hèn như thế?”

Tại làm sao lại phải bằng lòng? Nó ăn thịt được sao mà sợ dữ thế?”

Giá mà đối lại là Hùng Miêu Nhi thì mục ta đừng có mong nói được nửa lời. Nhất

định không một ai, không việc gì có thể ép buộc hắn được.

Chu Thất Thất thì lại càng tức tối hơn nữa. Giá mà nói được, nàng sẽ mắng tạt

vào mặt họ. Quả là cái con hồ ly cái, tuổi tác như thế mà lại xưng là tiện thiếp lại nói

với Trầm Lãng bằng những tiếng “Chúng ta... chúng ta”... Xí ... thật là đồ mắt dạy. Da

mặt Vương Lâm Hoa đã dày, thế mà mụ ta lại còn dày hơn nữa. Cũng may, Chu Thất

Thật lại không thể chửi ra thành tiếng....

Vương phu nhân nói mời một chén, nhưng lại cụng luôn một hơi ba chén. Rượu

đã làm cho da mặt bà ta thêm hồng nhuận, khoe mắt bà ta lại càng “mơ mộng” lên

thêm ...

Hùng Miêu Nhi khẽ gật gù...

Trầm Lãng làm như thế phải chăng là dụng kế thoát thân? Hấn ra khỏi chỗ này

thì ai còn có thể ràng buộc hấn được? Hùng Miêu Nhi nghĩ đến đó chột bầm bụng cười

thầm... Không, mụ này không thông minh như hấn nghĩ từ trước đến nay đâu. Mụ là

một kẻ đàn. Vào lúc đó tiếng của Vương phu nhân cất lên làm cắt dòng suy nghĩ của

hấn.

- Tửu lượng của tiện thiếp tuy kém, nhưng hôm nay có thể cùng uống với công tử

suốt ba ngày... Sau ba ngày, tiện thiếp lại sẽ thêm một tuần rượu chót để tiễn hành.

Trầm Lãng nhúng mắt:

- Tiễn hành?

Vương phu nhân mỉm cười:

- Tiện thiếp bây giờ đã nhìn thấy trước ba ngày sau đây công tử sẽ tách mình ra

biên giới để làm một công việc kinh thiên động địa, cho nên trong ba ngày này, tiện

thiếp sẽ làm cái công việc tỏ lòng lưu luyến ấy mà.

Rượu tuy đượm mạnh chất men say, nhưng ánh mắt của Vương phu nhân bây giờ

lại dễ say gấp mười lần rượu mạnh... Và Trầm Lãng, tuy vẫn nhìn ngay vào đôi mắt ấy,

nhưng tựa hồ không thấy lời trong mắt ấy...

Hắn chỉ mỉm cười:

- Tại hạ cứ như thế này rồi đi à?

Vương phu nhân gật nhẹ:

- Tự nhiên là như thế. Và tiện thiếp đã vì công tử mà sắp sửa hành trang.

Trầm Lãng vẫn bằng một giọng lơ ngơ:

- Tại hạ vốn không biết hành tung của Khoái Lạc Vương...

Vương phu nhân cười:

- Công tử không phải nhọc tâm lo lắng, tự nhiên tiện thiếp có cách làm cho công

tử gặp Khoái Lạc Vương.

Trầm Lãng vẫn ngơ ngơ:

- Cách nào?

Vương phu nhân cười hăng hắc:

- Công tử sao lại cố đóng kịch ngớ ngẩn làm chi thế?

Trầm Lãng cười:

- Bảo tại hạ đóng kịch thông minh thì còn có lý, chứ sao lại đóng kịch ngớ ngẩn.

Vương phu nhân nói:

- Một nhân vật như công tử mà lại là người mới trong chôn giang hồ, Khoái Lạc

Wương mà được công tử thì há chẳng cảm thấy là được ngọc quý hay sao? Hắn làm sao

lại để cho công tử bỏ đi chứ?

Trầm Lãng cười:

- Nghĩa là Khoái Lạc Vương sẽ lôi kéo tại hạ cho kỳ được?

Vương phu nhân cũng cười:

- Tự nhiên, kẻ nào muốn thành đại sự, đều không thể để vuột mất công tử? Khoái

Lạc Vương mà buông rơi công tử thì hẳn sẽ không phải là Khoái Lạc Vương.

Trầm Lãng chớp mắt:

- Rồi sau đó?

Vương phu nhân nói:

- Sau đó công tử sẽ thành tâm phúc của Khoái Lạc Vương.

Trầm Lãng cười:

- Cái đó thì không chắc, bởi vì nếu hẳn không tín nhiệm tại hạ thì sao?

Vương phu nhân nghiêng mắt:

- Người như công tử mà lại không biết làm sao cho hẳn tín nhiệm sao?

Phóng một

mũi sắt nhọn vào túi vải, thì túi vải nào không lủng.

Trầm Lãng cười lớn:

- Phu nhân muốn cho tại hạ đóng thêm một màn kịch tự kiêu tự đắc đấy à?

Vương phu nhân cười:

- Không cần đóng kịch, công tử cũng đã hơn người rồi.

Trầm Lãng gật gật:

- Hay quá, bây giờ thì phu nhân chỉ còn một việc chưa nói mà thôi.

Vương phu nhân chớp chớp mắt:

- Chuyện chi thế?

Trầm Lãng cười:

- Chuyện đó là cách nào để cho tại hạ rời khỏi nơi này? Làm sao cho tại hạ một

mình nơi biên giới mà vẫn phải tuân theo sự sai sử của phu nhân? Làm sao cho tại hạ

không phản bội?

Vương phu nhân nheo mắt vặn lại:

- Thế công tử đoán thử xem?

Trầm Lãng nói:

- Tại hạ tuy không chuyên về độc chất, nhưng có nghe rằng trên đời này có thứ

thuốc độc mà độc chất phát tác rất chậm, tùy theo định kỳ của người hạ độc đến ngày

đó, trừ phi được thuốc giải của chính người hạ độc, nếu không thì phải chết.
Thứ độc

dược này giống y như loại sâu độc mà những người con gái xứ Miêu Cương thường

dùng...

Trầm Lăng mỉm cười nói tiếp:

- Thứ thuốc độc hại đó không chừng bây giờ đã ở trong bụng của tại hạ rồi.

Vương phu nhân nói:

- Công tử là một đấng kim quốc sĩ, tiện thiếp đâu lại dùng thủ đoạn đó để đối

phó với công tử. Nếu tiện thiếp làm thế thì chẳng những khinh công tử, mà lại còn

khinh cả chính mình nữa.

Trầm Lăng cười:

- Hay lắm, trên đời này thật chỉ có một vi tiên tử mà thôi... tại hạ xin có lời cảm

tạ.

Vương phu nhân cười:

- Vậy công tử đoán qua lý do khác đi.

Trầm Lăng nói:

- Phu nhân tuy không cùng đi với tại hạ ra biên giới, nhưng rất có thể sẽ cho người theo sát bên để giám thị tại hạ...

Bằng một giọng cười như tiếng ngọc khua, Vương phu nhân ngắt lời:

- Không cần, khỏi phải bàn phương pháp ấy hay hay dở, chỉ nên biết rằng một

người như công tử thì không ai có thể làm nổi cái công việc giám thị, tiện thiếp tuy

không khôn, nhưng cũng không đến nỗi làm một chuyện quá ngu như thế.

Trầm Lăng hỏi:

- Như vậy không lẽ phu nhân sẽ buộc tại hạ thề độc?

Vương phu nhân lại cười:

- Trên đời cái điều không nên tin hơn hết là lời thề của người đàn ông đối với người đàn bà. Nếu có cô gái ngây thơ nào đi tin lời thề của đàn ông, thì cô gái ấy sẽ

phải ân hận suốt đời.

Trầm Lãng vỗ tay cười lớn:

- Phu nhân đã từng bị ân hận rồi à?

Vương phu nhân mỉm cười và ngó Trầm Lãng một cái thật dài:

- Công tử xem dáng sắc của tôi hiện tại có phải là kẻ mang ân hận sao?

Trầm Lãng cười:

- Đúng, thường thường người nào làm cho kẻ khác thương tâm, thì người đó không

bao giờ thương tâm cả.

Hai người lại cười, giọng cười thật là cởi mở...

Hùng Miêu Nhi đứng bên trong nhãn mặt: “Cái tên Trầm Lãng thật là có lúc lại

chẳng ra gì... Trong hoàn cảnh này mà hắn lại có thể cười như thế ấy... Và điều tệ hơn

hết là người ta đối phó với mình như thế nào lại cũng chẳng đoán ra.”

Trong bụng thì cự nự vùng vằng như thế, nhưng thật ra thì Hùng Miêu Nhi cũng

chưa nghĩ ra cái mục hồ ly này sẽ làm sao để không chế cho được Trầm Lãng

Chu Thất Thất càng cắn môi thật mạnh

Câu nói của Trầm Lãng làm cho nàng thấm thía: “kẻ nào làm cho kẻ khác thương

tâm, thì kẻ ấy không bao giờ thương tâm cả”? Phải rồi hắn là con người như thế mà...

Hắn không hiểu hắn thì ai hiểu hắn

Nhưng cũng như Hùng Miêu Nhi, nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng thực ra thì nàng

cũng chưa hiểu Trầm Lãng là con người như thế nào cả....